

Na prahu Nového roka

Každý deň sa niečo začína, každý deň sa niečo končí... Aj v našom živote. Dejiny sveta, aj naše osobné dejiny, majú svoj začiatok i svoj cieľ a majú aj svoju nemeniteľnú zákonitosť. Rodíme sa ako malí, postupne rastieme a skúsenosťami nadobúdame múdrosť. Nerobia sa v tomto prípade žiadne skoky. Nie je človek hneď dospelý, ani hneď múdry a nedosiahne všetko naraz. Pán Ježiš prichádza ako malé dieťa na tento svet, a tak ako každý z nás rastie, vyvíja sa a dospieva...

Život plynie a v jeho čase plynú naše dni i roky života. Chvíľa za chvíľou a krok za krokom, tak ubieha náš život. Nechcime všetko naraz, ani si nenamýšľajme, že hneď dosiahneme všetky ciele. Stojíme na začiatku nového roka a je dobré si uvedomiť túto skutočnosť. Začnime ho prežívať skromne a užitočne. Postupne vplyvom času, okolností a našej osobnej snahy dosiahneme pekné výsledky, alebo prinesieme krásne ovocie.

Poučme sa zo skúseností, ktorá je vyjadrená v latinskom prísloví: „...keď voda kvapká vytrvalo na kameň, po čase je schopná vytvoriť v tomto kameni priehlbínu...“ Stojíme na začiatku nového roka a pýtame sa, ako ho najlepšie a najplodnejšie prežiť a zaiste i táto múdrosť vekov nám v tom pomôže, keď si budeme pripomínať, že v maličkostiach, ktoré robíme vytrvalo je ukryté tajomstvo nášho úspechu. Keď budeme robiť vytrvalo naše dobré skutky, naše povinnosti a naplňovať náš život drobnými obetami lásky, zaiste nám to prinesie ovocie. Niekedy sa zdá, že veľké veci menia svet, ale opak je pravdou, že celý svet stojí na maličkostiach. Keď to chceme prirovnať k zákonom prírody môžeme povedať, že v každej hmotnej veci sveta sú maličké atómy, ktoré sú vzájomne pospájané a na tom stojí celý náš hmotný svet. A tak je to aj v živote živej prírody, kde vidíme krásu lesov, lúk alebo našich záhrad, v ktorých sú drobné rastliny, ale pritom krásne a pestro sfarbené a spolu vytvárajú nádherný obraz. A podobne je to aj v oblasti toho čo počujeme, hudba ktorá nám prichádza do uší je súzvuk drobných a jednoduchých tónov, ktoré sú vzájomne zladené a vytvárajú vznešenú melódiu. Náš osobný život i ten prežívaný spoločne v rodine, je tiež mozaikou udalostí, ktoré zapisujeme alebo kreslíme do knihy života. Drobné, jednoduché a skromné skutky, ktoré majú rôznu farbu, odtieň a zapadajú do toho nádherného alebo šedivého obrazu nášho života.

Zaiste nezávisí všetko v našom živote od nás, ale farbu a odtiene našim skutkom dávame my podľa stupňa lásky, ktorú do nich vkladáme. Sú okolnosti života a svet okolo nás, ktoré nemôžeme ovplyvniť ako je počasie, alebo rôzne prírodné živly... Takisto nemôžeme ovplyvniť kolobeh času, zákony prírody... Každým dňom, týždňom, mesiacom, či chceme alebo nechceme nadobúdame roky a s nimi aj skúsenosti. Ale to čo môžeme ovplyvniť je ako tento čas naplníme a akú farbu dáme našim skutkom. Čo tým chceme povedať? Jednoduchú vec, aby sme sa snažili naplňovať naše skutky láskou. Jednoduché, drobné a skromné skutky, ktoré každodenne robíme, ako je podanie ruky, pohára vody alebo starosť o niekoho môžeme zafarbiť krásou lásky. Potom mozaika nášho života je krásna a pestrá, lebo týchto drobných skutkov, ktoré môžeme s láskou urobiť je každodenne veľké množstvo a sú rozmanité. Okrem toho je dôležité, aby sme boli trpezliví a premáhali s láskou a pokojom aj ťažkosti každodenného života, ktoré nám prináša každodenný život. Nebolo by dobré keby sme sa nechali znechtiť a odradiť, lebo v mozaike nášho života by zostalo šedé, nenaplnené miesto. Na druhej strane je potrebné, aby sme boli dôslední v najmenších každodenných povinnostiach a premieňali ich tiež na skutky obety.

Život je ako kráčanie a musíme ho prejsť krok za krokom. Snažme si zvoliť si vždy správny smer a správnu cestu, aj keď je niekedy pre nás ťažká, alebo vedie cez rôzne úskalía, ale privádza nás k šťastnému cieľu. Buďme preto rozumní a buďme sami sebou, keď si máme vybrať čo je pre nás lepšie a ktorá cesta je pre nás najlepšia. Zaiste Pán Boh nám dá silu aj svetlo, aby sme všetko pokojne zvládli a po roku sa mohli obzrieť na krásu, ktorú sme svojim životom vytvorili.

*Hľa, vzácna brána prečistá
už otvára sa pre Krista
a len čo prejde Kráľ sveta,
ostane, jak prv, zavretá.*

*On, Najvyššieho Otca Syn,
k nám prišiel lonom
panenským;
bohatier Cirkvi, Spasiteľ,
Jej Ženích a náš Stvoriteľ.*

*Ozdoba, radosť matkina,
veriacich nádej jediná,
jak kameň padá z výšky hôr
a svet naplňa milosťou.*

*Nech každá duša zaplesá:
ten, ktorý stvoril nebesia,
prináša nám liek na ranu
a svetu večnú záchranu.*

*Kriste, ty jednorodný
Syn, z Boha Otca zrodný,
z Márie Duchom počatý
narodil si sa, sláva ti.
Amen*

*Hymnus na sviatok Panny
Márie Bohorodičky*

Doterajšie dejiny dokazujú, že krvavé revolúcie boli veľkými omylmi ľudstva. Často ich sprevádzal podvod s násilím, na čo doplatilo veľa nevinných ľudí. Súčasná kultúra bez Boha tiež vedie k nepokoju, násiliu a strachu. Tam, kde sa vytráca Boh z ľudského srdca, pozorujeme plno sebeckta, nepokoja, závesti, nenávesti, rozporov, zákerných intríg. Názorová roztrieštenosť postihla všetky oblasti nášho života. Kto z nás sa chce zapierať a obetovať? Ľudí ovládol protest, ktorým sa rozumovo pokúšajú zdôvodniť svoj odpad od mravných noriem a kresťanských ideálov.

Mnohí chápu náboženstvo len ako súkromnú záležitosť a z učenia Cirkvi prijímajú len to, čo im vyhovuje. Takto aj katolíci upadajú do rozpoltenosti života. Kríza viery vedie k rozvráteniu morálky a rozpadu rodín. Hriech okráda človeka o pokoj.

A predsa človek potrebuje pokoj. Boh nikoho nevyklučuje zo svojho objatia pokoja. Boží pokoj zahŕňa v sebe záchranu, zdravie, šťastie, požehnanie. Božie požehnanie sprevádza ľudí dobrej vôle a dosiahlo svoju plnosť, keď Boží Syn vstúpil do ľudských dejín a stal sa človekom. Prišiel medzi nás, aby nám dal účasť na božom živote a aby tak urobil svet lepším. Tajomne žije medzi nami doteraz. Jeho Srdce je stále otvorené, chce požehnať svoj ľud pokojom.

Lenže na budovaní pokoja musíme spolupracovať všetci. Nový rok je príležitosť uvedomiť si, že Boh nám dáva čas a možnosti na to, aby sme znovu lepšie začali žiť svoj život s Bohom. Kristus nebol revolucionárom, ale prichádza k nám s výzvou uskutočniť zmenu srdca. Ak mu dáme správnu odpoveď, môže nás oslobodiť od nepokoja. Pokoj, to je dar za život s ním a v ňom. Ak v zložitých životných situáciách budeme mať nezlomnú dôveru v Boha i v Ježiša, neupadneme do zúfalstva.

S dôverou a nádejou zakotvenou v Bohu teda prekračme prah nového roka. Ako dosiahnuť dar pokoja? S čistým srdcom, ktoré úplne dôveruje Bohu, vyprosme si tento dar:

Bože, daj mi silu prijať veci, ktoré nemôžem zmeniť;

daj mi odvahu zmeniť veci, ktoré môžem zmeniť a daj mi múdrosť rozlišovať tieto veci medzi sebou.

*Na prahu nového roka 2006
Vám zo srdca vyprosujeme
Božie požehnanie,
úspechy v osobnom,
rodinnom a pracovnom živote,
najmä Božiu pomoc
pri riešení problémov
a uskutočňovaní všetkých ušľachtilých
predsavzatí.*

Úmysly Apoštolátu modlitby

Všeobecný: Aby úsilie o úplné zjednotenie kresťanov viedlo k zmiereniu a k pokoju medzi všetkými národmi sveta.

Misijný: Aby kresťania vedeli prijať prisťahovalcov s úctou a so štedrosťou, rozoznávajúc v každom obraze Boha.

Úmysel KBS: Nový rok začíname v Božom mene a prosíme o milosti, lebo vieme: „Márne ľudské namáhania bez Božieho požehnanja.“

Sväté omše vo Vianočnom období

3.I. utorok - vo vianočnom období

18.00 + František Královič, manželka a synovia

4.I. streda - vo vianočnom období

17.00 + Viktória Vráblová

6.I. piatok - Zjavenie Pána – prikázaný sviatok

8.00 + Viliam Srnák a manželka Anna

9.15 + Ignác Heriban (30dní)

7.I. sobota - po zjavení Pána

17.00 + Karol, Latika, Anna a Jozef Liptákoví

Upratovanie kostola č.d. 203 - 228

8.I. 2. nedeľa po narodení Pána - Krst Krista Pána

8.00 + Florián Garas a rodičia

9.15 za farníkov

SKONČILO SA VIANOČNÉ OBDOBIE

Liturgický kalendár

2.I. pondelok sv. Bazil Veľký a Gregor Naziánsky, biskup a uč. Cirkvi

3.I. utorok Najsvätejšie meno Ježiš

4.I. streda sv. Angela z Foligna, rehoľníčka

5.I. štvrtok sv. Telesfor, pápež

6.I. piatok Zjavenie Pána – prikázaný sviatok

7.I. sobota sv. Rajmund z Peňaforu, kňaz

Pochopila som, že hoci ich dôstojnosť je väčšia ako dôstojnosť anjelov, neznamená to, že sú menej slabí a krehkí ľudia.

Sv. Terézia z Lisieux

Pastieri

Terézia chcela vstúpiť do karmelitánskej rehole, lebo cítila povolanie prosiť v modlitbe za celý svet, zvlášť za tých, ktorí sa vzdialili od Božej lásky. Odmalička bola vychovávaná vo veľkej úcte ku kňazom a dlho si myslela, že všetci sú svätí ako anjeli. Nevedela pochopiť, prečo Terézia z Avily ustanovila ako hlavnú náplň reformovanej karmelitánskej rehole práve modlitbu príhovoru za kňazov.

Asi ako štrnásťročná sa s otcom a Celinou vybrala na niekoľkotýždňovú púť do Ríma. Išlo o diecéznu púť, takže okrem iných cestovali tiež so sedemdesiatimi piatimi francúzskymi duchovnými a v Taliansku sa stretli aj s mnohými ďalšími.

Vďaka tejto ceste si Terézia utvorila o nich dôležitý názor (pozri vyššie). Neskôr dodáva: „V Taliansku som pochopila zmysel svojho povolania. Nebolo márne vybrať sa tak ďaleko kvôli takému užitočnému poznaniu!“ Všimnime si však bližšie jej výrok citovaný v záhlaví: na jednej strane sa v nej prebúda vedomie kňazskej svätosti a dôstojnosti, ktorá je Božím darom a hriechom sa nijako nezmenšuje, a na druhej strane si zároveň uvedomuje ich ľudskú krehkosť. Terézia sa nad nimi nepohoršuje. Iba je motivovaná k hlbšej solidarite, ktorá sa v podstate stane náplňou jej života v reholi. Na vlastné oči totiž videla, že niektorí kňazi vykazujú extrémnu potrebu modlitieb, ako sa sama vyjadruje.

Vykazujú extrémnu potrebu modlitieb... U niekoho by bol takýto komentár iba pichľavou iróniou, jemne pohrdavou kritikou, maskovanou zbožnými slovami o modlitbe, ktorá sa však väčšinou aj tak nekoná. (Mnoho ráz tak končíme rôzne „ohováračské“ sedenia, aby sme nadľahčili vlastný pocit viny: „No, musíme sa za neho viac modliť!“) Terézia však nevypúšťa zbožné frázy do vzduchu. Po celý jej ďalší život budú kňazi skutočne stredobodom jej nežnej sesterskej pozornosti, na ich „konto“ pôjde väčšina jej modlitieb a obiet.

Kateřina Lachmanová, "O milosrdenstve"

Vyriešiť problémy je niekedy ľahké, inokedy nie; raz sa s nimi dá vyrovnať individuálne, inokedy treba radu a pomoc druhých.

Ľudská bytosť je už od začiatku odkázaná na život v spoločenstve a s tým súvisiacu pomoc. Stáva sa, že prijať pomoc od druhého je ťažšie, ako ju poskytnúť. Zdá sa vám to zvláštne? Už ste zaiste počuli a čítali mnohé slová, ktoré povzbudzovali do nezištnej služby, čínorodej lásky či nepohodlných obiet, za ľudí nachádzajúcich sa v núdzi. Ale akosi sa zabúda na povzbudenie stať sa ochotným a najmä pokorným vedieť pomoc aj prijať. Vyžaduje si to poriadnu dávku pokory, prekonania svojho „ja“. Pre koľkých ľudí, aj veriacich, je stále ťažké zmieriť sa so skutočnosťou, že dennodenne prijímame dobrodenia a pomoc od samého Boha; že bez neho nemôžeme urobiť nič dobré, že on má v rukách náš život - terajší i večný. Možno sa denne skláňame pred svätostánkom, no srdce skloniť nevieme. Počúvame o ponížení Krista, počnúc narodením v biednej maštali, končiac potupnou smrťou na kríži, no napodobniť ho v tom nechceme. Pokora - tá nám chýba. Vedomie vlastnej ohraničenosti, nemožnosti vykonať niečo veľké bez pomoci druhých, schopnosť nastaviť dlane... Chceme sa síce podobať Kristovi, no samým nám to akosi nejde.

Správny výber

Je práve čas mnohých predsavzatí do nastávajúceho roka. Ide o rozličné úlohy, ale so spoločným menovateľom: neistotou či sa ich podarí splniť. Jeden chce obrusovať svoje zlé vlastnosti, ďalší obmedziť jedlo, iný prestať fajčiť alebo lepšie si plniť povinnosti. Zvládnuť to individuálne, bez pomoci - aspoň morálnej -, bude stáť veľa námahy, potu a najmä veľkého sebazaprenia. A tu je problém. Na splnenie predsavzatia potrebujem pomoc. Nie represívnu, ale preventívnu; nie kontrolnú, ale motivujúcu. Ľudské spoločenstvo, ktorého sme všetci členmi je neodmysliteľnou súčasťou nášho života, je vryté v hĺbke nášho vnútra. Preto nik nevykoná túto službu lepšie ako ono. Veď realizovať dobré predsavzatie sa nedá oddelene od ľudského spoločenstva. V izolácii je nepredstaviteľné pracovať na svojom zdokonaľovaní, ak predpokladáme, že v predsavzatí ide o osobné zdokonaľovanie talentov, ktoré Boh vložil do človeka, že ide o nadviazanie intenzívnejšieho dialógu medzi stvorením - obdareným rozumom a slobodnou vôľou - a Stvoriteľom, pôvodcom a prameňom každého dobrého daru.

„V samom človeku je mnoho protikladov. Kým z jednej strany okusuje ako stvorenie svoju mnohonásobnú ohraničenosť, zatiaľ z druhej strany pociťuje v sebe bezhraničné túžby a povolanie na vyšší život. Priťahovaný mnohými vábivými vecami, je ustavične nútený vyberať medzi nimi a niektorých sa zriekať“ (Gaudium et spes, 10). Predsavzatie spojené s osobnými ambíciami v duchovnej rovine, v kontexte s celým stvorením je ďalšou príležitosťou na nápravu zla vo svete, pripravujúc tak cestu Kristovmu Duchu, ktorý dokoná každé dobré dielo (Flp 1, 6).

Mladý otec, keď už večer deti spia vo svojej izbe, zatiaľ čo on sám sedí spolu so ženou a odpočíva po pracovnom dni, si dáva iné predsavzatia ako stroškotanec, ktorého všetci vrátane vlastných detí opustili. Študent, čo neustáva v učení dlho do noci, má iné plány ako robotník, ktorý v chladné ráno čaká na vlak. Chorá žena pripútaná k posteli si dáva iné predsavzatia ako žena, ktorá sa v zdraví prechádza na slnku. Veriaci človek si ich dáva pre iné ako ten, čo nemá vieru v Boha. No v zásade je to vždy túžba

po napredovaní, po vyriešení ťažkostí, po dosiahnutí večného šťastia a plnšej radosti. Môcť sa pritom oprieť o človeka, ktorý kráča vedno, je nielen veľkým šťastím, ale priam darom z neba.

Naplňme svoje predsavzatia

Každodenný život so svojimi ťaživými udalosťami nám kladie nemalé otázky. Chce nás obrať o vieru, o zmysel a cieľ nášho života. Úlohou a poslaním každého človeka je pomáhať ľuďom nachádzať zmysel ich života. Mnohí z nich sa zaujímajú o všeličo, ale nezaoberajú sa tým, čo vytvára cieľ všetkého. Možno aj naše správne nasmerované predsavzatia a najmä ich následné plnenie sú tou správnou cestou novej evanjelizácie. Nové úlohy, ktoré stoja pred nami, nás vyzývajú k spoluzodpovednosti za druhých, k tolerancii voči iným a k nekompromisnosti voči vlastným chybám. Prvým a základným predsavzatím nás všetkých musí byť odmietnutie hriechu ako najväčšieho zla - to je napokon aj dôležitá dispozícia na náležité prijatie sviatosti zmierenia.

Súčasná kríza života a človeka je predovšetkým krízou hodnôt. Kresťanská viera nás robí odporcami nezmyselnosti života a šíriacej sa kultúry smrti. Nemôžeme pohľadať pozemským životom, ale ani si nemôžeme urobiť z neho cieľ.. Na druhej strane nás Božie slovo upozorňuje: Dávajte si pozor, aby vaše srdcia neotížili obžerstvom, opilstvom a starosťami o tento život (Lk 21, 34). Nemôžete slúžiť aj Bohu, aj mamone“ (Mt 6,24). Varuje nás pred prevrátenosťou hodnôt v našom živote, pred neusporiadanými vzťahmi, pred nesprávnou orientáciou, pred materializmom.

Učiteľ nakreslil na tabuľu niekoľko rozličných ciest a hovoril žiakom: „Pozrite, táto cesta je úzka, táto široká, táto je kamenistá, táto asfaltová, táto ide do kopca, táto zasa dolinou.“ Potom im položil otázku: „Ktorú cestu si zvolíte?“ Zaznievali rozličné odpovede. Tu jeden žiak povedal: „Predsa tú, ktorá povedie k cieľu.“ Boh nám svetlom viery ukazuje správnou cestu k nemu. Bude sa od toho odvíjať aj rozhodujúce predsavzatie nášho života?

MIROSLAV LYKO

Nebola v ňom láska

Stalo sa to krátko pred Vianocami. Bol som na pochôdzke starobincom. Do izby starého pána, ktorý býval sám, priniesli ešte pred štvrtíhodinkou balík. Preto som sa nedivil, že na moje zaklopanie spočiatku neprichádzala odpoveď. „Aha, vianočný balík!“ pomyslel som si. A tak to aj bolo. Keď sa nakoniec ozvalo: „Ďalej!“ starý pán stál pri stole a prehraboval sa v práve otvorenom balíku.

Na prvý pohľad bolo zrejmé, že je to štedrý dar. Neskôr som sa dopyčul, že odosielateľka, dcéra starého pána, bola bohatá obchodníčka. V tom čase všetci ľudia trpeli núdzou a nedostatkom. Boli to hladové roky po druhej svetovej vojne. A v tom balíku boli cigarety, tabak, koňak, červené víno, zimné topánky, teplé veci - teda všetko, po čom človek môže túžiť.

Ale starý pán nad tým všetkým len strúhal namrzenú tvár. Nebol na nej ani záblesk radosti. „Ale, pár Maier,“ povedal som, „ako sa môžete nad takým vianočným balíkom tak smutne tváriť? Sú v ňom predsa samé dobré veci!“ Vtedy sa starý pán na mňa pozrel a povedal: „Nieje v ňom láska.“

Potom začal rozprávať o bohatej dcére. Balík dala zabaliť zamestnancom. Zobrala lacnú vianočnú kar tu s predtlačným textom a pod to napísala: „Tvoja dcéra Luisa a zať.“ Nič viac, nijaké osobné vianočné pranie, nijaká návšteva, ani pozvanie: „Osláv sviatky s nami!“

S mimoriadnym vkusom vybrate darčeky mali všetky ešte visačku s cenou, aby starý otec videl, koľko naňho minuli. Mal pravdu: „Nebola v ňom láska.“

Ani najkrajšie a najdrahšie dary nemajú cenu a nemôžu urobiť radosť, ak v nich niet lásky.

Bl. Angela z Foligna 4.január

Bl. Angela z Foligna, vdova (* 1248 vo Foligno, Taliansko; +4.jan. 1309 vo Foligno)

Do svojho 40. roku žila manželským životom a mala viacej detí. Pohnutá Božou milosťou vstúpila do tretieho rádu sv. Františka a dostala mnohé mystické zážitky. Choroby a bolesti znášala s nevšednou trpezlivosťou. Patrí k najväčším mystičkám Cirkvi.

Nedala sa znechutiť

Angelu v mladosti najviac tešili zábavy a móda. Dobre sa vydala, ale nebola šťastná... Ťažili ju hriechy mladosti a srdce, ktoré bolo ďaleko od Boha. Neskôr o tom píše:

„Začala som sa hanbiť za svoje hriechy. Tak veľmi som sa hanbila, že som ich zamlčala pri spovedi a svätokrádežne som prijímala. Svedomie ma trápilo vo dne, v noci. Prosila som Boha o pomoc a on mi dal silu a milosť zo všetkého sa vyspovedať. No aj po ľúlosti a rozhrešení som cítila horkosť, hanbu a bolesť...“

Angela vedela, že Pán chce, aby mu dala nielen svoje hriechy, ale aj príležitosti k nim - starých priateľov, nočné zábavy, drahé šaty, ozdobné účesy, šperky... A ona? Už sa nedala zastaviť starým človekom, hoci to nešlo ani hneď, ani ľahko. No Angela statočne bojovala so sebou, nedala sa znechutiť a po niekoľkoročnom zápase opustila všetko, čo ju oberalo o Pána.

Pane, i mňa pozývaš odovzdať ti svoj hriech. Aj ja som už prežila radosť z úprimne svätej spovede. Viem tiež, čo mám zanechať, akých kamarátov, nevhodné zábavy, neužitočné koničky a knihy, lenivé ničnerobenie... Veľakrát som už aj začala, no nevydržala. Znovu som padla. Znovu, znovu... Diabol ma chce znechutiť, no nemožno sa vzdať. Treba vydržať a opäť začať. Možno to budú mesiace, možno roky statočného boja, ale stojí to za to! Amen.